

tale, slog jeg op i Danmarks statistiske Aarvog for at se Forskellen mellem den danske Krigsflaades Tonnage og f. Eks. den tyske Flaades Tonnage, og vor Krigsflaades Tonnage er der opgjort til 34,760 Tons, medens Tysklands er 338,624 og Englands 1,427,755. Det er da klart, at en engelsk Socialdemokrat og en tysk Socialdemokrat kunne have en ganske anden Opfattelse af, hvorvidt England og Tyskland militært kan forsvare sig, end en dansk Socialdemokrat har af sit Lands Evne til at forsvare sig. Vi kunne ikke forsvare os, vi magte intet som helst militært. Men i øvrigt ere Bestræbelserne rundt omkring fra alle Landes Socialdemokrater de samme: Afrustning, hel Afrustning.

Og i Modsætning til de Toner, som have lydt her i denne Sal, baade under denne Debat og tidligere, Toner om, at der er Krigsfare, siger jeg: Læg dog Mærke til de mange Tegn, som vise henh paa, at Folkene nærme sig hverandre. Da de engelske Fagforeninger for 3 Uger siden holdt deres Kongres, de engelske Fagforeninger, som Højre i dette Land har travlt med at opslaa som Mønsterfagforeninger for alle Lande, vedtog de enstemmigt at udtale Ønsket om et Forbund mellem England og Tyskland. De udtalte enstemmigt Kravet om at komme ned, betydeligt ned med de militære Rustninger. For nogle faa Dage siden inviterede det tyske Arbejderparti Repræsentanterne for det engelske Arbejderparti til Besøg i Tyskland, og de kom. Det berlinske Byraad har været det londonske Byraads Gæster, og det londonske Byraad har været det berlinske Byraads Gæster. Det hamborgske Handelskammer har været det london-ske Handelskammers Gæster og omvendt, og Kong Edward og Kejser Wilhelm have begge udtalt sig for et fredeligt Forbund mellem de to Lande. Og hvis der er Krigsfare, eller hvis der bliver en Krigsfare, vil først og fremmest Socialdemokratiet sætte Himmel og Jord i Bevægelse for at forhindre en Krig. Men ogsaa udenfor os vil der være Tusinder af Kræfter, som ville være interesserede i at modsætte sig en Krig. Krigen vil ikke komme. Det, at vi, som af en tidligere Taler nævnt, leve i en Fredstilstand i Europa, som har været i 40 Aar, er alene et Vidnesbyrd om, hvor mægtig Fredsbevægelsen er bleven. Og hvad der gælder de to Lande, gælder ogsaa andre Lande.

Der har aldrig været saa megen Fred og saa megen Udsigt til vedvarende Fred

som i Øjeblikket. Og Grunden dertil — dermed vil jeg slutte disse Bemærkninger — er den, at der har aldrig i Underklasserne været en saadan Respekt for den nationale Ide og den nationale Følelse som den Dag i Dag. For 60 og 75 Aar siden kunde man i ethvert af Europas Lande faa Arbejderbefolkningen til at løbe Storm mod andre Lande, til at slaa ned for Fode og raabe Hurra, naar Sejrherren berøvede et lille Folk dets nationale Selvstændighed. Det sker ikke mere. Arbejderbefolkningen i alle Europas Lande staar nu paa Vagt for at værgø Nationaliteten, og der er ingen, der staar ivrigere paa Vagt for Nationaliteten, for Modersmaalet, end netop Socialdemokratiet. Det er Forskellen mellem før og nu. Overklasserne ere endnu ikke naaede til det Standpunkt. I dem lever endnu den gamle Røvermoral med Hensyn til Retten til at undertvinge et Folk og tvinge et Folk til mod dets Villie at tage et andet Maal end det, det har Ret til ifølge Nationalitetens Love. Endnu lever denne Opfattelse i Overklassen rundt omkring i alle Europas Lande, skønt denne Overklasse skilter med sin Patriotisme og ogsaa med sin Kristendom. Men der kommer en Dag, hvor Arbejderbefolkningen i Europa ikke alene vil, at Nationaliteten skal respekteres, men ogsaa har Magten til at skaffe tilbage de gamle, naturlige nationale Grænser i Europa. Grunden til, at det tyske Socialdemokrati bekæmpes saa stærkt, som det gør, af det tyske Junkerparti og den tyske Overklasse, er, at det tyske Socialdemokrati vil, at de gamle naturlige Grænser skulle genoprettes: at Elsass, dette gamle franske Land, skal gaa tilbage til Frankrig, at Nordslavisk skal gaa tilbage til Danmark, og at Polen skal genoprettes som selvstændigt Rige. Det kan godt være, at det i Øjeblikket kun ser daarligt ud dertil, og at det for mange staar som en Utopi, men ikke destomindre er det om denne store prægtige Ide, at Underklassens Organisationer i hele Verden samle sig. Det er den sejrende Hær. Og for vort eget Lands Vedkommende vil jeg sige til de Herrer, som have travlt med at skælde og smæde danske Arbejdere: Haanden paa Hjertet! — det gælder f. Eks. det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (N. P. Jensen) — Ville de Herrer til Højre foretrække den Arbejderpøbel, som her i København i 1864 efter det heltmodigt foretagne Tilbagetog fra Dannevirke paa Opfordring af den nationalliberale Presse